

TAHEREH MAFI

BREEK
ME

Blossom
BOOKS

Voor mijn moeder. Een beter mens heb ik nooit ontmoet.

Misschien is de wereld vandaag als een spiegelei.

Met een grote, gele dooier die overstroomt in de wolken, zacht en vloeibaar, met uitlopers in de helderblauwe hemel, stralend van koele hoop en valse beloftes. Beloftes van dierbare herinneringen, echte gezinnen, stevige ontbijten, bergen pannenkoeken overgoten met stroop, opgestapeld op een bord in een wereld die niet meer bestaat.

Of misschien ook niet.

Misschien is het vandaag donker en nat, met een snerpande wind die zo scherp is dat hij de knokkels van volwassen mannen rauw schuurt. Misschien sneeuwt het, misschien regent het. Ik weet het niet; misschien vriest het hagelt het raast er een storm een orkaan die de aarde aan flarden scheurt en scheurt om zo ruimte te maken voor onze fouten.

Ik heb geen flauw idee.

Ik heb geen raam meer. Geen uitzicht. Mijn bloed is miljoenen graden onder nul en ik zit begraven onder 15 meter grond, in een sportzaaltje dat sinds kort mijn tweede thuis is. Elke dag staar ik naar deze 4 muren en prent mezelf in: *ik ben geen gevangene ik ben geen gevangene*

ik ben geen gevangene, maar soms strijken de oude angsten langs mijn huid en lijk ik me maar niet te kunnen bevrijden van de verstikkende claustrofobie.

Ik heb zo veel beloftes gedaan toen ik hier aankwam.

Nu weet ik het niet meer zo zeker. Nu maak ik me zorgen. Nu gedraagt mijn geest zich als een verrader, want elke ochtend kruipen mijn gedachten hun bed uit met onrustige ogen, zwetende handpalmen en nerveus gegiechel dat in mijn borst blijft steken, daar opzwellt en vervolgens dwars door mijn ribben dreigt te breken, en de druk wordt groter en groter en *groter*

Het leven hier is niet zoals ik had verwacht.

Mijn nieuwe wereld is geëst in brons, verzegeld in zilver, ondergedompeld in de geur van steen en staal. De lucht is ijzig, de matjes zijn oranje; lampen en schakelaars piepen en flakkeren, elektronisch en elektrisch, helder neon. Het is hier druk, druk met mensen, druk met zalen barstensvol gefluister en geschreeuw, dreunende laarzen en bedachtzame stappen. Als ik heel goed luister, hoor ik zelfs het geluid van krakende hersenen, fronsende wenkbrauwen, vingers die tikken op kin-
nen en lippen en gerimpelde voorhoofden. Ideeën worden meegedragen in zakken, gedachten balanceren op het puntje van elke tong; ogen worden geconcentreerd toegeknepen bij het maken van nauwgezette plannen waarvan ik graag meer zou willen weten.

Maar niets werkt en al mijn onderdelen zijn defect.

Het is de bedoeling dat ik mijn Energie leer hanteren, zei Castle. Onze gaven zijn verschillende vormen van energie. Materie wordt nooit gecreëerd of vernietigd, vertelde hij me, en toen onze wereld veranderde, veranderde ook de energie die de wereld bevatte. Onze vaardigheden komen voort uit het universum, uit andere materie, uit andere

Energieën. We zijn geen rare afwijkingen. We zijn de onvermijdelijke uitkomst van de perverse manier waarop de mensheid met de aarde is omgesprongen. Onze Energie kwam ergens vandaan, zei hij. En 'ergens' ligt daarbuiten in de chaos om ons heen.

Het lijkt logisch. Ik herinner me hoe de wereld eruitzag toen ik hem achterliet.

Ik herinner me de chagrijnige luchten en de eindeloze zonsondergangen, de neerzakkende zon onder de maan. Ik herinner me de gebarsten aarde en de prikstruiken en het vroeger-ooit-groen-geweest dat nu eerder bruin lijkt. Ik denk aan het water dat ondrinkbaar is, aan de vogels die niet vliegen en aan de menselijke beschaving, waarvan niet veel meer over is dan een rits barakken verspreid over de resten van ons verwoeste land.

Deze planeet is een botbreuk die niet goed is geheeld, honderden scherven kristal die weer aan elkaar zijn gelijmd. We zijn aan gruzelementen gegooid en daarna gerepareerd, ons is te verstaan gegeven dat we elke dag moeten proberen de schijn op te houden dat we nog altijd naar behoren functioneren. Maar dat is een leugen, alles is een leugen; elke persoon elk ding elke plek elk idee is een leugen.

Ik functioneer niet zoals het hoort.

Ik ben niets anders dan de consequentie van een catastrofe.

2 weken zijn langs de kant van de weg in elkaar gezakt, achtergelaten, allang weer vergeten. 2 weken ben ik nu hier en in die 2 weken heb ik me geïnstalleerd op een bed van eierschalen, me afvragend wanneer er iets zal breken, wanneer ik de boel hier als eerste zal breken, wanneer alles ineens zal storten. Na 2 weken zou ik me gelukkiger, gezonder moeten voelen, zou ik beter, dieper moeten slapen op deze veilige plek. In plaats daarvan maak ik me zorgen over wat er zal gebeuren ~~wanneer~~ als

dit me niet lukt, als ik er niet in slaag om op de goede manier te trainen, als ik ~~met opzet~~ per ongeluk iemand iets aandoe.

We bereiden ons voor op een bloederige oorlog.

Dat is de reden dat ik train. Allemaal proberen we ons voor te bereiden, om straks Warner en zijn mannen te verslaan. Om de strijd te winnen, gevecht na gevecht. Om de burgers van deze wereld te laten zien dat er nog hoop is – dat ze zich niet bij de eisen van Het Herstel hoeven neer te leggen, dat ze geen slaven hoeven te worden van een regime dat hen slechts wil uitbuiten omwille van de macht. En ik heb erin toegestemd om te vechten. Om een strijder te zijn. Om mijn kracht te gebruiken, tegen beter weten in. Maar de gedachte iemand aan te moeten raken brengt een wereld aan herinneringen en gevoelens met zich mee, een krachtige roes die ik alleen ervaar wanneer ik huid aanraak die niet immuun is voor de mijne. Het is een roes van onoverwinnelijkheid, een gepijnigde euforie, een golf van intensiteit die in elke cel van mijn lichaam doordringt. Ik weet niet wat het met me zal doen. Ik weet niet of ik van mezelf op aan kan wanneer ik van de pijn van een ander geniet.

Het enige wat ik weet, is dat Warners laatste woorden in mijn borst zijn blijven steken en dat ik de kille waarheid die achter in mijn keel prikt niet kan uithoesten.

Adam weet niet dat Warner me kan aanraken.

Niemand weet dat.

Warner had dood moeten zijn. Warner had dood moeten zijn omdat ik hem had moeten doodschieten, maar niemand had gedacht dat ik had moeten weten hoe je een wapen afvuurt en dus had ik moeten weten dat hij me zal komen zoeken.

Hij zal komen om te vechten.

Voor mij.

TWEE

Een felle klop en de deur vliegt open.

‘Ah, juffrouw Ferrars. Ik weet niet wat je hoopt te bereiken door daar in een hoekje te zitten?’ Castles ontspannen grijns danst voor hem uit de sportzaal in.

Ik haal gespannen adem en probeer Castle aan te kijken, maar het lukt me niet. In plaats daarvan fluister ik een verontschuldiging en luister naar het armzalige geluid dat mijn woorden in deze grote ruimte produceren. Ik voel hoe mijn trillende vingers zich in de dikke, zachte matten boren die op de vloer liggen en bedenk dat ik sinds ik hier ben niets heb bereikt. Het is vernederend, zo vernederend om een van de weinige mensen door wie ik ooit vriendelijk behandeld ben, teleur te stellen.

Castle staat vlak voor me en wacht tot ik eindelijk opkijk. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zegt hij. Zijn scherpe, helderbruine ogen en vriendelijke glimlach laten je gemakkelijk vergeten dat hij de leider van Omega Point is. De leider van deze hele ondergrondse beweging, die vastbesloten is om tegen Het Herstel te vechten. Zijn stem is te zacht,

te vriendelijk, en dat maakt het haast nog erger. ~~Soms wilde ik dat hij gewoon tegen me zou schreeuwen.~~ ‘Maar,’ vervolgt hij, ‘je zult wel moeten leren hoe je je Energie kunt aanwenden, juffrouw Ferrars.’

Een stilte.

Een stap.

Zijn handen liggen op de stapel stenen die ik had moeten vernietigen. Hij doet alsof hij de rode randen rond mijn ogen niet ziet, of de metalen buizen die ik door de zaal heb gegooid. Zijn blik ontwijkt zorgvuldig de bloederige vegen op de houten planken die aan de kant zijn weggezet; hij vraagt niet waarom mijn handen zo stevig tot vuisten zijn gebald en of ik mezelf wel of niet opnieuw heb verwond. Hij houdt zijn hoofd schuin in mijn richting maar staart naar een plek vlak achter me, en zijn stem is zacht wanneer hij spreekt. ‘Ik weet dat het moeilijk voor je is. Maar je moet het leren. Het móét. Je leven zal ervan afhangen.’

Ik slik moeizaam en hoor het geluid in de leegte tussen ons in weergalmen. Ik knik, leun achterover tegen de muur en verwelkom de kou en de pijn van de stenen die in mijn rug priemen. Ik trek mijn knieën tegen mijn borst en voel hoe mijn voeten zich tegen de beschermende matten op de vloer afzetten. Bijna barst ik in tranen uit en ik ben bang dat ik zal gaan schreeuwen. ‘Ik weet gewoon niet hoe,’ zeg ik uiteindelijk tegen hem. ‘Ik weet hier allemaal niets van. Ik weet niet eens wat ik hier hoor te doen.’ Ik staar naar het plafond en knipper knipper knipper. Mijn ogen voelen glanzend en nat. ‘Ik weet niet hoe ik iets moet laten gebeuren.’

‘Dan moet je nadenken.’ Castle laat zich niet uit het veld slaan. ‘Je moet verbanden zien te vinden tussen de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden. Toen je in Warners martelkamer door het beton heen brak, toen je dwars door de stalen deur heen sloeg om meneer Kent te

redden, wat gebeurde er toen? Waarom was je in die twee gevallen in staat om op zo'n buitengewone manier te reageren?' Hij gaat een eindje bij me vandaan op de grond zitten. Duwt een buis mijn kant op. 'Ik wil dat je je vaardigheden analyseert, juffrouw Ferrars. Je moet je focussen.'

Focussen.

Het is slechts één woord, maar het is genoeg; meer is niet nodig om me misselijk te maken. Iedereen, lijkt het, wil dat ik me focus. Eerst wilde Warner dat ik me focuste, nu wil Castle dat ik me focus.

Alleen is het me nooit gelukt om het ook werkelijk te doen.

Castles diepe, trieste zucht brengt me terug in het hier en nu. Hij staat op. Hij strijkt het enige donkerblauwe jasje dat hij lijkt te bezitten glad en ik vang een glimp op van de zilveren omega die achterop is geborduurd. Een afwezige hand glijdt over het uiteinde van zijn paardenstaart; hij bindt zijn dreadlocks altijd keurig achter in zijn nek bij elkaar. 'Je verzet je tegen jezelf,' zegt hij, maar zijn stem klinkt vriendelijk. 'Misschien moet je voor de verandering met iemand samenwerken. Misschien kan een partner je helpen om een en ander uit te puzzelen, om het verband tussen die twee gebeurtenissen te ontdekken.'

De spieren in mijn schouders staan meteen strak. Verbaasd merk ik op: 'Ik dacht dat u had gezegd dat ik in m'n eentje moest werken.'

Hij tuurt langs me heen. Krabt op een plekje onder zijn oor, duwt zijn andere hand in zijn zak. 'Het was niet dat ik wilde dat je alleen zou werken, alleen bood niemand zich vrijwillig aan voor die taak.'

1 dan 2 dan 15 stenen ploffen neer in mijn maag. Een paar blijven in mijn luchtpijp steken. Ik weet niet waarom ik mijn adem naar binnen zuig, waarom ik zo verrast ben. Ik zou niet zo verrast moeten zijn. Niet iedereen is Adam.

Niet iedereen is veilig bij mij, zoals hij dat wel is. Niemand heeft me

ooit aangeraakt en ervan genoten, behalve Adam. ~~En Warner.~~ Maar Adam kan niet met me trainen, ondanks al zijn beste bedoelingen. Hij heeft het druk met andere zaken.

Zaken waarover niemand me iets wil vertellen.

En toch staart Castle me aan met hoopvolle ogen, milde ogen, ogen die geen flauw idee hebben dat deze nieuwe woorden die hij me schenkt zo veel erger zijn. Erger omdat ik weliswaar de waarheid ken, maar het toch nog altijd pijn doet om die te horen. Het doet pijn om eraan herinnerd te worden dat ik met Adam misschien wel in een warme, veilige bubbel leef, maar dat de rest van de wereld me nog altijd als een dreiging ziet. Als een monster. Iets walgelijks.

~~Warner had gelijk. Dit kan ik nooit ontvluchten, waar ik ook heen ga.~~

‘Wat is er veranderd?’ vraag ik. ‘Wie wil er nu wel met me trainen?’ Ik ben even stil. ‘U?’

Castle glimlacht.

Het is zo’n glimlach die een vernederende warmte langs mijn hals omhoog laat schieten en mijn trots dwars door mijn ruggenwervels de grond in ramt. Ik moet vechten tegen de aandrang om de deur uit te stormen.

~~Als je blijft als je blijft als je blijft heb geen medelijden met me, is wat ik wil zeggen.~~

‘Ik wou dat ik de tijd ervoor had,’ antwoordt Castle. ‘Nee, Kenji is eindelijk vrij – we hebben zijn schema kunnen aanpassen – en hij zegt dat hij het prima vindt om met je te werken.’ Een korte aarzeling. ‘Dat wil zeggen: als jij het ook goedvindt.’

Kenji.

Ik wil in lachen uitbarsten. Natuurlijk is Kenji de enige die het aandurft om met mij te trainen. Ooit heb ik hem verwond, per ongeluk.

Maar sinds hij onze expeditie naar Omega Point leidde, hebben we niet veel tijd meer met elkaar doorgebracht. Het was alsof hij slechts een taak uitvoerde, een missie volbracht; zodra die was uitgevoerd, ging hij verder met zijn eigen leven. Het schijnt dat Kenji hier belangrijk is. Hij heeft duizenden dingen te doen. Dingen te regelen. Mensen lijken hem te mogen, hem zelfs te respecteren.

Ik vraag me af of ze ooit met de onhebbelijke, grofgebekte Kenji hebben kennism gemaakt die ik in eerste instantie leerde kennen.

‘Natuurlijk,’ zeg ik tegen Castle, en voor het eerst sinds zijn komst probeer ik vriendelijk te kijken. ‘Dat klinkt geweldig.’

Plotseling stralen Castles ogen, enthousiast, snel tevredengesteld. ‘Perfect. Ik zal tegen hem zeggen dat hij morgen met je ontbijt. Terwijl jullie samen eten, kunnen jullie verdere afspraken maken.’

‘O, maar ik eet meestal...’

Castle onderbreekt me. ‘Dat weet ik.’ Zijn glimlach is opeens nog maar een smal streepje en op zijn voorhoofd verschijnt een bezorgde rimpel. ‘Je eet graag samen met meneer Kent. Ik weet het. Maar je hebt tot nu toe nauwelijks tijd met de anderen doorgebracht, juffrouw Ferrars, en als je hier blijft, zul je moeten beginnen met ons te vertrouwen. De mensen van Omega Point voelen zich verbonden met Kenji. Hij kan voor je instaan. Wanneer mensen zien dat jullie met elkaar omgaan, zullen ze zich minder geïntimideerd voelen door je aanwezigheid. Je zult je gemakkelijker kunnen aanpassen.’

Het is alsof er druppels hete olie in mijn gezicht spatten. Ik krimp ineen, voel hoe mijn vingers zich krommen, probeer te bedenken waar ik moet kijken, probeer te doen alsof ik de plotselinge pijn in mijn borst niet voel. Ik moet 3 keer slikken voordat ik kan antwoorden. ‘Ze zijn... ze zijn bang voor me,’ zeg ik, fluister ik, tot er geen geluid meer uit mijn

keel komt. 'Ik wil... ik wilde niemand tot last zijn. Ik wilde niemand in de weg lopen...'

Castle zucht, lang en luid. Hij kijkt omlaag en omhoog, krabt aan de zachte onderkant van zijn kin. 'Ze zijn alleen maar bang,' zegt hij uiteindelijk, 'omdat ze je niet kennen. Als je nou wat beter je best deed... Als je iets meer moeite deed om mensen te leren kennen...' Hij zwijgt. Fronst. 'Juffrouw Ferrars, je bent hier nu twee weken, maar je praat zelfs nauwelijks met je kamergenoten.'

'Maar dat is niet... Ik vind ze geweldig...'

'En toch negeer je ze? Je trekt nauwelijks met ze op? Waarom?'

~~Omdat ik nooit eerder vriendinnen heb gehad. Omdat ik bang ben dat ik iets verkeerd zal doen, iets verkeerd zal zeggen en dat ze me dan zullen haten, net zoals alle andere meisjes die ik heb gekend. En ik vind ze veel te aardig, wat hun onvermijdelijke afwijzing zo veel moeilijker te verdragen zal maken.~~

Ik zeg niets.

Castle schudt zijn hoofd. 'Je deed het zo goed, de dag dat je hier aankwam. Met Brendan leek je haast vriendschappelijk om te gaan. Ik begrijp niet wat er is gebeurd. Ik dacht dat je het hier goed zou doen.'

Brendan. De dunne jongen met platinablond haar en elektrische stroom in zijn aderen. Ik herinner me hem. Hij was aardig tegen me. 'Ik mag Brendan,' zeg ik geschrokken tegen Castle. 'Is hij boos op me?'

'Boos?' Castle schudt zijn hoofd en lacht hardop. Hij geeft geen antwoord op mijn vraag. 'Ik begrijp het niet, juffrouw Ferrars. Ik heb geprobeerd geduldig met je te zijn, ik heb geprobeerd je tijd te geven, maar ik moet toegeven dat je me versteld doet staan. Toen je hier net was, gedroeg je je zo anders. Je vond het opwindend om hier te zijn! Maar je had er minder dan een week voor nodig om je totaal terug te

trekken. Je kijkt zelfs niemand meer aan wanneer je door de gangen loopt. Heb je je tong verloren? Wil je geen vrienden?’

Ja.

Ik had 1 dag nodig om me hier thuis te voelen. 1 dag om overal om me heen te kijken. 1 dag om opgetogen te raken over mijn nieuwe leven. En alle anderen hadden 1 dag nodig om erachter te komen wie ik ben en wat ik heb gedaan.

Castle zegt niets over de moeders die snel hun kroost opzij trekken wanneer ze me door de gang zien lopen. Hij heeft het niet over de vijandige blikken en de afwijzende woorden die ik heb geïncasseerd sinds ik hier ben. Hij praat niet over de kinderen die te horen krijgen dat ze ver, ver bij me uit de buurt moeten blijven, of over de paar oudere mensen die me veel te scherp in de gaten houden. Ik kan wel raden wat ze hebben gehoord, waar ze hun verhalen vandaan hebben.

Juliette.

Een meisje met een dodelijke aanraking, waarmee ze alle kracht en energie uit warmbloedige mensen wegzuigt, totdat ze niet meer zijn dan slappe, verlamde karkassen die op de grond liggen te hijgen. Een meisje dat het grootste deel van haar leven in ziekenhuizen en jeugdgevangenissen heeft doorgebracht, een meisje dat door haar eigen ouders is afgedankt, het stempel ‘geestelijk gestoord’ heeft gekregen en is veroordeeld tot een geïsoleerd bestaan in een gesticht waar zelfs ratten niet durven te wonen.

Een meisje.

Zo hongerig naar macht dat ze een klein kind doodde. Een peuter martelde. Een volwassen man op de knieën dwong en naar adem liet happen. Ze heeft niet eens het fatsoen om een einde aan haar eigen leven te maken.